

ANNA E. COLLINS

*PARIM
KÄTTEMAKS
ON
ARMASTUS*

Originaali tiitel:
Anna E. Collins
Love at First Spite
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kersti Carsten
Toimetanud Liina Biene
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2022 by Anna E. Collins
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B07415822
ISBN 978-9949-82-939-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Minu abikaasale – Ménière'i tõvega võitlejale ja parimale inimesele,
keda ma tean.

MU VALGE KLEIT LOHISEB SELJA TAGA, KUI ME suundume väikese lagendiku poole, kus teised juba ootavad. Raske kangas sahiseb maas ja paar lehte jääb kleidisabasse kinni, ent ma ignoreerin neid, keskendudes selle asemel eesootavale. Kõikide pilgud on minule suunatud.

„Oled ikka kindel?“ küsib mu nõbu Mia mu kõrval. Minu kuri-teokaaslane.

Saadan talle kiire kõrvalpilgu. Olen närvis, aga ei taha olla ning tema ilmes peegelduv pulbitsev elevus rahustab mind. See on õige tegu.

„Sada protsenti,“ vastan.

Ta naeratab ja pigistab mu kätt. „Sa teed selle lennates ära. Ma tean seda.“ Ta laseb lahti ja astub silma pilgutades eemale kohta sisse võtma. „Teisel pool näeme.“

Siis hakkab see pihta.

Pistan jooksu. *Paintball*'i areen on vähemalt jalgpalliväljaku suu-rune ning täis metalltünne, kaste ja liivakotte. Mõned suuremad

ehitised keskel meenutavad tillukest Metsiku Lääne linna, kus on isegi verandad ja kõrtsisilt. Poisid, kellega mind ja Miat ühte tiimi pandi, jooksevad selle poole, meie suundume küljel kasvavate puude vahele. Hiiglaslikud männid kõrguvad stoiliselt kaose kohal ja ma valin esimeseks pelgupaigaks ühe suurima tüve.

„Kas kõik teised läksid teisele poole?“ hõikan Miale, ent vastust ei tule. Kas ta ei olnudki kohe mu taga?

Piilun tüve tagant välja ja taban tema patsi kiivri all kaart joonistamas, kui ta minust kakskümmend meetrit eespool puutüve taha varju sukeldub.

„Ära ole selline titt, Porter,“ noomin ennast ja järgnen talle. Mäng kestab pool tundi ja võidab see, kes saab kõige rohkem tabamusi, nii et tema suhtumine on õige: tuleb hakata pihta andma.

Traavin nii kiiresti, kui seelikukuhil võimaldab, aktiivset lahingu-tegevust tähistavate popsatuste ja plartsatuste suunas, *paintball*’ipüss laskevalmis. Personal oli mulle öelnud, et pulmakleidis mängida on mulle ebasoodne ja neil oli ka õigus. Aga samas ei olnudki ma selleks siia tulnud, et neitsilikus valges lahkuda.

Jõuan vaevu päästikule vajutada, kui kaks lasku mind järjest otse rindu tabab ning minu rinnaesisele tekib roheline larakas. See teeb oodatust vähem haiget, ent ma tardun sellegipoolest liiga kauaks paigale ja järgmine lask leiab kerge vaevaga mu õla. Sinine värv hakkab varruka valgelt pitsilt alla tilkuma.

Või nüi? Ah nüi me siis mängimegi?

Minu rinnus kerkib esile midagi võidurõõmusarnast ja ma toon kuuldavale valju naerulagina. *Hea küll siis*. Püssi palge tõstnud, sihini süüdlast – mingit minust tervelt kolmkümmend sentimeetrit lühemat poissi – ja tema kõhtu tabab üks, kaks, kolm värvilatakat.

„Jess!“ kisan, sellal kui tema minema tormab. Mu käsivarsi läbis-
tab adrenaliinitulv.

„Dani, siia!“ Mia jookseb valemaja varjust külitsi minu selja tagant läbi kastivirna taha. „Ma katan sind.“

Looda sa. Ta näeb juba välja, nagu oleks vikerkaarega maadelnud.

Kaalun, kas mitte vastassuunas söösta, heinapallide kuhja juurde, ent Mia hää l kõlab üha meeleheitlikumalt. Korjan seelikud üles, annan oma parima, et end väikeseks teha, ning kargan tema kõrvale ohutusse kohta.

Selg vastu kaste surutud, piilun ümber nurga. „Neid on kaks,“ lõõtsutan raskelt. „Minu märguande peale.“ Loendan sõrmedega maha ja kolme peal kargame välja, püssid suunatud vastastele, kes meie tulekut tähele ei pane. Olen kätemaksuingel, kes üle taeva liugleb – või vähemalt nii ma end ette kujutan, kuni varvas kleidiserva taha kinni jääb ja ma nägupidi räpastesse õlgedesse prantsatan.

„Sähke!“ kisab Mia kaugusest, mida saadab uus valang.

„Mida perset!“ karjub madal hää.

Teine hää: „Me oleme samas kuradi tiimis.“

Kergitan nägu maast. Mia taganeb minu poole, kannul meie kujuteldavad vaenlased, kes kannavad tõepoolest samu kulunud Timberlande, mida olin varem tiimikaaslaste jalas märganud. Võib üsna kindlalt öelda, et neile istub meiega ühes tiimis olek umbes sama hästi kui õled minu maitsepungadele. Sülitän hobusesööda välja ja ajan end üles.

„Poleks pidanud nendega üldse tiimi tegema,“ viriseb esimene kutt. „See seal *tahab* pihta saada ja see...“ Ta osutab Miale.

Too hingab järsult välja, nagu oleks teda löödud.

„Mida?“ nõuan kuti ja oma nõo vahele astudes. „Mis sellega on?“

„Mees, tule juba,“ käib teine kutt peale. „Mängime lihtsalt edasi.“

„Noh, ta ei ole just vilgas, ega?“ irvitab kutt number üks.

„Haa, kui naljakas.“ Noogutan paar korda pead ja suunan talle oma püssitoru. „Mida sina arvad, Mia?“

Ta ilmub minu kõrvale. „Mina arvan, et keegi saab kohe kolki.“

Kuti kulmud tõusevad kaitseprillide taga kõrgele, aga see on ka kõik, mida tal õnnestub teha, enne kui me laseme. Ja laseme veel kord.

Milleks üldse tiim? Vaatepilt, kuidas nad põgenevad, on kaotust täiega väärt.

Enne kui arugi saame, on mäng läbi ja meie Miaga lonkame areeni-värava juurde tagasi. Poisid tegid meile viimasel paaril minutil äkkrünnaku ja ma olen sellest ikka veel eufoorias, põgenemisreaktsioonile vastu seismisest ja oma värvilise kaotuse vastu võtmisest. Lõpus heitsin käed üles ja keerutasin end kohapeal ringi, sellal kui värv lendas, iga tabamus uus vägev nael „Dani ja Sami“ kirstus.

„Oma meeskonda pole vist kõige targem tulistada. Kas nägid, et nad vaatasid pealt?“ küsib Mia, mõeldes selle all meie tiimikaaslasid, kes naeru lagistasid, kui poisid meid pallidega üle valasid.

„Vaatasid pealt? Ma olen päris kindel, et nad võtsid ise ka osa. Aga mis sest. Võit polnud algusest peale eesmärk.“

Mia rebib oma turvist koos hoidva takjapaela lahti ja hingab sügavalt välja. „Vilgas, või veel. Pole minu süü, et nendes kohtades pole kunagi varustust, mis sobiks neile, kellel on natuke rohkem *loomulikku* polstrit. Ma tahaks teda oma joogatunnis näha. Ta ei peaks minutitki vastu.“

„See oleks alles vaatepilt,“ olen nõus.

Sisse jõudnud, uurin oma kleidi seisukorda ja imetlen mööda kangast nirisevaid värvijutte. „Minu meelest on see nüüd igatahes hulga parem.“

Mia noogutab, ent nüüd, kui tegu tehtud, ei jõua ta haletsust oma pilgus piisavalt kähku varjata.

„Lähme joo me midagi,“ kiirustan lisama, enne kui ta oma tunded sõnadesse jõuab panna, ning vean ta küünarnukki pidi kaasa.

Puhkeala keskel asuvas baaris on juba üsna palju rahvast, ehkki pärastlõuna ei ole veel päris laupäeva õhtusse jõudnud. Meie õnneks olen mina ikka veel oma hävitatud pruutkleidis ja seda õõvastavat vaatepilti nähes tehakse meile ruumi. Teesklen, et ei pane jõllitamist ja sosistamist tähele, ning peagi istume baarileti taga, ees kaks Margaritat ja tekiilašotid.

Kisun juuksekuumi hobusesabast välja ja raputan oma lained valla, pikki kastanpruune salke kaunistavad nüüd sinikollased triibud. „Mitte abiellumise terviseks,“ sõnan napsuklaasi kergitades.

Mia kõhkleb. „Dani...“

„Eip.“ Torkan tema klaasi talle pihku. „Võtame.“

„Hea küll.“ Ta muigab. „Kleitide hävitamise terviseks. See oli päris lõbus.“

„Täiega oli.“ Kummutan tekiila kurku ja naudin selle tekitatud kõrvetust ning kergitan siis ka Margarita klaasi. „Enam mitte ühegi mehe terviseks. Mitte kunagi!“

Mia vidutab silmi. „Mitte kunagi?“

„Jep, kellel neid vaja peaks olema?“

„Noh, tähendab... minul... natukene. Teatud asjade tarbeks.“

„Ole nüüd.“ Panen klaasi käest. „Sa ei tee seda ikka veel õigesti. Me vihkame praegu mehi.“

„Okei.“ Ta tõstab klaasi ja vakatab. „Riistade, ainsate heade meesteasjade terviseks.“

Hakkan peaaegu läkastama, aga tuleb tunnistada, et see toost on sama hea kui iga teinegi.

Kui meie lisanditega *nacho*'d kohale jõuavad, teen meist pilti. „Mis sa arvad, kas peaks selle Samile saatma?“

„Lase käia.“ Švipsis Mia on kainest variandist hulga agaram. „Hõõru soola haavale, kuni veel saad. Minu meelest oli ta algusest peale jobu.“ Ta luristab oma Margarita viimased jäänused kõrrega ära ja nõjatub siis ettepoole baarmenile märku andma.

Minust uhab üle helluselaine. Kui ma aasta eest Idahost Seattle'i piirkonda kolisin, oli Mia siin lisaks Samile ainuke, keda ma tundsin. Tuleb tunnistada, et mul ei olnud erilist plaani temaga pärast kümmet aastat uuesti sõbrustama hakata – mina mäletasin teda kui oma nooremat nõbu (küll ainult kahe aasta jagu, aga ikkagi), kes oli nii viks, kui vähegi olla võis ja kes oli meie kodulinna ainult selle poolest kuulus, et loobus ühel kevadel paasapühade ajaks kommi söömisest ega taganenud sellest järgmised kümme aastat. Ei ühtinud just minu ettekujutusega lõbutsemisest. Olin nõustunud uuesti ühendust võtma peamiselt seetõttu, et see tundus sugulaste puhul kohustuslik, aga ma ei olnud oodanud, et ta oli kasvanud tõeliselt lahedaks inimeseks, keda ma nüüd pean oma parimaks sõbrannaks.

„Mis on?“ Ta vahib mind. Uurib.

„Ei midagi.“

„Kas sa nutad?“ Ta sirutab käe, ent jätab ikkagi mu põse puudutamata.

„Mida? Ei.“ Pöördun ära. Kuradi tekiila. Paneb mulle iga kord paugu.

„Hea küll. Meil on veel juua vaja. Saatsid ära või?“

„Saatsin mida?“

„Selle pildi, tobu.“

„Ma tegin ainult nalja.“ Mitte et Sam ei oleks olnud pilti minust selles kleidis ära teeninud, eriti kuna ta ei ole vaevunud laskma oma semul ära kustutada seda Instagrami fotot, mis meid lahku ajas. Pilt, millel on *see naine*.

„Veel üks ring sama?“ Baarmen naeratab Miale ja saadab kiire pilgu minu suunas. Või õigemini mitte minu, vaid mu rikutud riie-tuse. Ta paistab meist noorem, üsna nunnu, moekalt sassis juustega, mis otsmikule langevad.

Tean, et ta tahaks hirmsasti küsida.